

men okkara egnu, ja kanska ikki eitt einasta orð; men hesin sannleiki ger ikki ta roynd til einkis, at hin prentaða bønir í einari stillari stund kann leiða hugan burtur frá heimsins larmi og gangi í tíðini og beina hann á tær leiðir, sum fara upp til Guds friðs dýrd, sum vara um aldur og alla ævi.

Bekurt til fiskiskipini. Felagið »Varðin» og aðrir hava sent umboð í skipini bókapakk-ar: »Í ódn og logn» (5—6 eint.). »Føroysk kvæði» (gylta bók). Tvær prædikur: »Reis teg upp til lívs» og »Jesus innanborð». »Vinarlig hjún» og ymisk Varðahætti.

Prísir á fiski og lýsi í útlondum. Barcelona 31/2. Klippiskur 93—94 pesetas pr. 50 kg.

Neapel 7/2. Íslandskur klippiskur stórus 340—330 lire pr. 100 kg.

Aalesund 15/1. Klippiskur 13,50 kr. pr. vekt. Saltfiskur 5,25 kr. pr. 20 kg. Lýsi: damp-smeltað óklárað 80 kr. pr. td., klárað 95 kr. pr. td., brúnblakt 47 kr. pr. td., brúnt lýsi 33 kr. pr. td. Stórsild pakkað í 110 kg. bl. 13 kr. pr. td.

(Kursir: 1 peseta = 59 oyr. 1 lire = 19,7 oyr.).

Fiskiskapur Noregs. (Eftir »F.s. Gang» nr. 8). **Torska-**veiðan hevur til at byrja við verið sera góð í ár, bæði við Lofoten og á øðrum plássum norðan fyri Tróndarlagið. **Við Lofoten** er í ár fingið meira enn tvaerreisur so nógv sum um somu tíð í fjór.

Driftin hevur eisini verið stór. Í **Tromsø** hevur verið góður fiskiskapur í ár. Veidumongdin er **3933 tons** í móti **1426 tons** í fjór. Á **Finn-**markini vóru í januar mánaði **15 milliónir kilo** meira enn um somu tíð í fjór. **Við Yttersiden** er eisini avbera góður fiskiskapur í ár; veitt er meira enn 3 ferðir so mikið sum um sama mundið ifjór. Á **Hálogalandi** og við **Salten** eru í ár longu veidd **463 tons** ímóti **264 tons** í fjór.

(Eftir »Fiskets Gang» nr. 9). Við **Lofoten** er ikki fingið nærlit so nógv nakað ár í 15 ár sum í ár, **15,1 milliónir kg.** ella ca. **5 milliónir** í tali ímóti **1,5 millión** í fjór og **4 millión** í tali í 1927.

Hin samanlagda veiðan fyri

alt Noregsland var 23. februar **42,5 milliónir kg.** ella ca. **14,2 milliónir** í tali.

Í 1927 sum er besta flskiár av 15, var talið um somu tíð **9 milliónir**.

Av veiðuni í ár er størsti parturin farin í salt, ca **30,000 tons**. Ráfiskaprisirnir eru ringir í ár 11 til 13 oyr kg.

Føroya fiskilánsgrunnur og sjólvíð hjá Føroyingum. Síðani **Andr. Ziska** ferðaðist um landið og savnaði saman pening til Skipafelagið, hevur ikki verið tíkið so javnlaga væl undir nakað mál, sum undir fiskilánsgrunnin (tað ið av er). Ca. eitt hunda-túsund krónur í fyrstu atlogu, var ikki eitt í byrjan. — Vónandi er, at komandi ár vil leggast væl afturat, tí ikki er rætt, uttan **hvor fiskimaður, sum nakað hugsar um seg og sínar javnlíkar, leggur sínar 10 kr. til hvørt halvár.** Tað er jú fiskimenninum til frama, at hesin lánsgrunnur ella **banki** skal virka. Ein og hvør, sum verið hevur til skips sjálvur tjøgundi ella sjálvur átjandi við okkara smágu sluppum, veit, hvussu tróngligt hetta lívið er. Trógt er við skerastokkin, tá allir skulu standa við snøri, og mong illbønir verður loyst um fessan og flókjur; men enn verri er niðri undir bakkadagarnar, matarroykur, tubbaksroykur og deymur av sjóðálkaðum kleðum leggst fyri bróstið á honum, ið veitur er, so at mangur fær lívsvarigt mein av tí, tó tá tað bert er bakkveður, kann ein fara uppá tiljuna at svara á sær, tá hann vil; men hvussu skal vera verðið, tá ódnardagarnir og ódnarnæturnar koma og alt má vera afturstongt fyri sjógv, tá er eingin gluggi til friska luft, og tilfar lotur man mangur minnst illt afturat. Tað eru hesi ringu víðurskifti, sum fiskilánsgrunnurin skal bota um. Tað verður sagt, at størri partur av føroyskum sjófolki er heilsu-brotin og tegrasprongdur áður aldur er hálsvitin, enn av sjófolki í nokrum øðrum landi, og man hetta helst vera rætt; men hvar er skuldin? Er hon ikki tey avbera ringu víður-skifti, sum okkara sjófolk livir undir? Yvaleystr er hon tað. Teir fáu sum verið hava við temimu stóru og nýggja skip-um, sum nakrir mógvandi undangongumenn hava fingið sær hesi síðstu árin, kenna best munin millum smá og

stór skip at vera við og ásannta at trongrúmið innanborðs verður okkara sjófolki at bana, um ikki bót fæst. Meðan fólkatalið er vaksið frá 18000 til 25000 hevur skipatalið staðið við, og tá allir menn vilja sleppa tilskipis, (annað býst teimum jú ikki), vera skipini sjálvsagt ovmannaði, so eina av teirri grund er neyðugt at økja um tonsanøgðina á okkara fiskiflota. Tað er so sum tíðirnar eru, vón til at tað verður betur at fremja hetta mál við at vaksa um skipatøddina enn at økja um skipatalið.

Føroya fiskilánsgrunnur kann, um hann verður tað, hann er tilætlaður at verða, hjálpa okkum at fáa pening til nýggj og størri skip, útbúgvin soleiðis, sum tað semir segt at hava tey for útbúgvin, sum okkara ung-menni skula vera innanborðs á, um vit skulu tora at vóna, at úr teimum skal skapast ein ætt, sum skal bjarga landi okkara undan týning og húsagangi. At kropparnir slítast upp av tí skili sum nú er, er ringt, men enn verri er, at okkara fólk verður andaliga spilt av tí, at tað í 7 mánaðir av hvørjum ári má balast undir korum, ið eru so langt frá teimum, sum roknaði vera fyri mentamanna-kor nú á døgum, at tað illa er nevndið. Vit hava leingi biðjaði í tóman heim eftir at fáa hjálpt uttanifrá, og útlitið er ikki betur í ár enn í fjór; nú er tí best at vit sjálvir taka okkum um reiggj og vit eru tess forir bert vit standa saman og hava viljan.

Føroya Fiskilánsgrunnur er ikki bert eitt figgarligt mál; hann er eisini eitt menningar- og eitt mentunnarmál. Hvør fiskimaður má hugsa um, at hann kann veita bæði sær og sínum eftirkomarum vón um betur kor at arbeiða undir, (so at teir vera forir at náa tí máli, sum vit ikki vóru forir at náa, tí vit høvdu ov ring kor við at takast), um hann letur 10 kr. hvørt halvár til fiskilánsgrunnin. Vil hann minka eitt sindur um tær ónyttu vørur, sum vit allir brúka ov mikið av, missur hann einki; men vinnur tví-falt við at lata tær 10 krónirnar um halvárið.

Vónandi vilja eisini allir skip-arar mæla fólkunum til at stýja hetta góða mál, tí allir menn, ið hava gjørt sær fiski-skapin til vinnuveg, mugu sigga hvussu tørvuligt tað er, at vit fáa endurnýggja og vaksið um okkara fiskiskipafloata.

Úr Føroyum.

Tórshavn.

Framstig.

Nú ein dagin lógu á Havnarvág 15 føroysk skip, ið skuldu til fiskari. At tað liggja 15 skip á Havnini hesa tíðina av árinum, er nú ikki so sjáld-samt, men tað, ið forvitnisligt var, er, at av hesum 15 skipum høvdu øll motor uttan eitt. Slíkt má kallast framstig, tá ið hugsað verður aftur um ta tíð, tá ið Føroyingar tóku motorin úr skipum, sum komu til landið. Og sást eitt hendinga skip tá í tíðini, ið hevði motor, var nógv talað um tað. Nú eru vit tó so langt komnir, at talað verður um, at eitt skip ikki hevur motor.

A. Samuelsen

har sendt »Dimmal» Positivitet af sin Rigsdagsvirksomhed, nemlig det af Folketinget vedtagne Forslag til en dansk Tugthuslov. Hr. Samuelsen er noget fortrydelig over at nævnte Lov har faaet Betegnelsen Tugthus-loven i Stedet for dennes Dobnavn: Lov om »Værn for Erhvervet og Arbejdsfriheden».

Naar der i den danske Udgave af Bismarcks Tugthuslov er indsat »Boder paa 100.000 Kr. eller simpelt Fængsels», er det jo forklarligt, at man ikke vil hensejtte jævne Fagfor- eningsfolk, i samme Straffeanstalt, hvor de »store og lines har deres Ophold. Saa hellere simpelt Fængsel.

Nýtt breyðslag.

Fr. Restorff, bakameistari, er byrjaður at selja nýtt breyðslag, ið skal vera sera gott fyri heilsuring fólk. Breyðið nevnist »Gero»-breyð, bakað av einum særsligum hveitimjols- slagði: »Gero»-mjøl. Læknar ráða fólk til at nýta hetta breyðslag istaðin fyri ónyttugar kokur og annað hvita-breyð.

Tá ið breyðið er bakað uttan súr-deiggj, sipar tað í smækki nógv til góðan hveitikornsdrýl.

Føroya Ungmannafelag. *)

Kyndilsmessudag varð aðalfundur settur í Føroya Ungmannafelag. — Tó at ferðingalíkindini vóru meira vánalig, høvdu tó nógvðin av feløgnum sínar umboðsmenn á fundi.

Aftaná at formaðurin hevði greitt frá starvinum í tí lidna árinum, bar hann fram heilsu og gávu frá harra blaðstjóra Rolf Tommesen, Oslo. — Gávan skuldi sendast til øll ung-mannafelag og var hitt prýðiliga verki »Edda-Kvæði» úr hondum greitt av Iver Mortensson-Egmund á norskaum máli.

*) Av misgávu komu hesi tíðindir ikki við í seinasta blað.

Blaðst.

Hus til Salg.

Godt beliggende Pakhus sæl-ges billigt om kontant Købslag kan ske i Ugens Løb.

M. Mørk,

Th. 233. Thorshavn. Th. 233.

Umframt tey mál, sum felagið í fjór hevði borið fram á tingi, vóru onnur nýggj eisini til umrøðu. Samtykt varð millum annað at virka fyri útgávu av einum føroyskum lógssavni, høvdu lestrum, føroyskari fugla- og djóra-søgu og teimum føroysku bygda-søgunum.

Samtykt varð síðani gjørd um, at felagsins árliga fólkafundur skuldi vera settur heimi á Sandi um hvit-u-sunnuleiti.

Í felagsnevndina vóru kosnir:

Páll Patursson: formaður.

Nyholm Dehess: næstformaður.

Th. J. S. Jakobsen: skrivari.

Johannes Gutesen: skrivari II.

Poul Olsen: skattameistari.

„Carlsberg“ar-

olið er sterkt enn sum áður.

Chr. Matras hevur í »Varðanum», seinasta hefti, langan og drjúgvan hásong til sjálvan sins, skrivaður óbundin í fleiri tættum. So kært er »geið» verðið honum, at hann tekur sær nástáð uppá, og sprengir at øllum, ið ikki mega koma innum hansara tronga sjónarir. Gott fyri hann, at hann slinnur so flár »verðigars», so kann hann hava allar beint fyri nosini á sær — og olið verður drjúgvari.

Var tað ikki hentari, at Chr. Matras hevði roynt at fingið eitt sindur betur skil á tí føroyska máli, ið hin Matras hevur nomið (her átti skeggið at staðið honum nakað nær hokuni), so at tað føroyska má, sum Havnar-børn læra í heiminum ikki verður spilt og forkomið í skúlanum, og børnini bera tvaft heim aftur í staðin. Men Chr. Matras skal kanska ikki fáast við tað, ið hent kann vera í tí praktiska livinum, og olpening-ur er oftast illa komin og kann tí eisini, uttan at gramt seg verður um tað, fara óhentur burtur. Í nærum eitt ár — í heilum — hevur Chr. Matras nú verið í Føroyum. Okkurt man fara at hanga úr síða nevi hans, tá ið hann hevur sitið her ein hundsalur. So mikið er vist, um hann er ektabarn ið Carlsbergalólinum og einkabarna hjá onkrum líkadamum lóg.

Sacco—Vanzetti.

(Sí greinina í seinasta blað).

Frá tí, at Sacco og Vanzetti vóru settir fastir og so víðari fram, settist ein nevnd niður í Boston við tí endamáli at fáa tey frígivnar. Í hesi nevndi hevur hópur av monnum og kvinnum sitið — rík og fátæk — tey harmaðust yvir rættloysið og vildu seta alt inn, fyri at tveir sakleysir menn ikki skuldu verða dømdir. Einn situr henda nevnd, og endamálið er at fáa sakina framaftur og minnið um Sacco og Vanzetti reinskað.

Vor.

Eirika.

(Ein heyst-søga).

III.

Óveðrið var skjótt eftir seg, sum vanligt er um heystið, og dagin eftir var veðrið at kalla gott; tó var sjógvurin ikki slæt-aður enn, tí tess var hann ov-mikið rordur av tí harða stormi dagin fyri.

Eirika var tíðliga á fótum morgunin eftir, tá ið hon merkti, at stormurin var linaður. Fyrsta stig út um gáttina var oman at fjøruni, fyri at kanna um sjó-líkindini. Men ikki var av tí besta — minni enn so. Einn skolaðu aldirnar langt niðan undir neystini, og brotini frá teim høgu aldonum, ið komu inn móti strondini, fullu tung og hørð, og fleiktist froðandi. Tó var ikki tann megí í brot-umum í dag, men skolið og skúmið var tað sama og

aldan floytti eins langt niðan.

Eirika lat upp neystardýrnar í erva og fór at kanna eftir, um alt var í tí stóra bátinum, sum átti. »Já, her er alt sum tað skal vera», helt hon og tók báð-ar hendurnar um bakstavnin, meðan hon skoðaði oman í hitt sjóðandi aldurunið.

Leingi stóð hon soleiðis og hugdi og grundaði yvir, hvat ið best mundi vera at taka sær fyri. Brandur var afturkomin, men sum sjógvurin var í dag, var ikki hugsandi, at hann kom heim.

Nú slepti Eirika takinum, ið hon hevði um stavnin, hugdi aftur niður í bátin, skimaðist uttan um seg — og fór so til hús.

Hon fór so í holt við dags-tarvið, ið byrjar við at kóka

kaffi um morgunin. Tá ið tað var frá hondini, fór hon út í tún, oman í bygðina, og hevði í huga, at finna Katrina, fyri at lætta eitt sindur um sinnið. Tað livar upp at fáa latið eitt sindur frá sær. Tá ið hon kom inn til Katrina, var hon ikki enn uppi í morgun, hóast klokkan var 9, og Katrin var annars altíð so morgunlutt. Eirika gekk stillisliga til seingina, har Katrin lá, og bað spekuliga: »Góðan morgun». Hon kendi fullvæl, at tað ikki var av ong-um, at Katrin ikki var komin á fótur so seint á morgun. Katrin læt eyguni sættliga upp og royndi at svara aftur. Eins og ein teskan kom tá fram úr henni: »Góða Eirika, eg eri so ússalig í morgun, men tað var heldur einki skil á, sum tað var runnið við kúnum ígjár. Tað vóru tó krýartúr. Áh, eg eri so ússalig». »Hvussu er tó vordin so skikk-að, Katrin?» spundi Eirika. Katrin greiddi henni so frá til-gongdini undir heimrakstrinum.

Hon var eins og Eirika farin burtur úr flokkinum, tí kúgv hennara var farin burtur úr lá-ið tey nærkaðust bogarðinum, og var farin suður cystureftir, renn-andi sum óð. Katrin royndi at fylgja henni, men kúgvin skákaði sær soleiðis, at hon var komin oman um hamin, har eysturi, sum brattlendið byrjar. Katrin hugdi út av haminum og sá kúnnu, ið gekk við ferð oman eftir, og fyri ikki at ganga umveg og kanska verða ovsein, hevði hon ætlað um hæddina og miðað eftir, hvar best var at leypa útav. Í einari kloyvu helt hon vera lægst, og so leyp hon. Tá ið hon kom niður á tað bratta undirlendi, bóltaði hon fleiri ferðir rút, sorlaði dylluna og meinslaði seg heldur illa um mjóðnina. Tað sá hon við tað sama, tí klæðini vóru har rivin og skrodd. Illa var hon til fots aftaná hetta, men kúnnu mátti hon hava heim. Tað gekk nú so dánt, at fáa hana til gongu. Men ikki man kúgv hava

verið rikin ta leiðina fyrr, og Katrin dugdi ikki sjálv at fata, at hon var komin fram. Óðrumegin havið, snipst niður fyri, og hinumegin útsynningur, ríandi og hvínandi, og hvørja lotu kundu hon vænta at fara útav. »Heim komu vit — og nú liggi eg her, ikki ment at røra meg, og ikki at hugsa um at reistast úr seingini», endaði Katrin frá-søgnina.

Eirika kendi kaldasveittan renna sær eftir rygginum meðan hon lýddi á Katrina. »Tú mást fáa læknahjálp í stundina», segði Eirika, uttan at hugsa um, at tað enn var ódn í sjónum. »Nei, fást ikki við», helt Katrin, »hetta man fara at javna seg». »Nei», svaraði Eirika, »ert tú farin útav har suðuri, og hevur meinslað teg, so eigur tað at vera nógv meint, og her kemur læknahjálp ongatíð óvskjótt. Nú fari eg beinan vegin at biðja fólk til Havnar. Báturin stendur til reiðars».

Eirika var skjót av durum, og